Niisuguste kohta lähäb wana sõna: „üheksa ammetit, kümnes nälg," töeks. See on ometi kerge ära mõista, et üks inimene mitte kõik ei wõi ega tea, see on — täielikult, sest — poolik teadmine ja pealtkaudu katsumine 'põle kellegile kasuks. Hoidku igaüks ennast petliku mõtte eest, nagu oleks see wõimalik ühel aastal üht ammetit, teisel teist ja kolmandamal kolmandamat õppida. Ei, see oleks suur eksitus ja kahjutoodaw. Otse need kõige targemad õpetud mehed tunnistawad, et meie terwe eluiga ei ulata ei ühegi teaduse täieliku kättesaamiseks. Elaks keegi kaa tuhat aastat wanaks ja õppiks hoolega ja unriks tüdimatta kuni surmani, tema wiimsel tunnil jäeks ometi tema teadus pooleli. Mis siis weel nende ammetide kohta tuleb ütelda, mis 5—6 aastat hoolsat ettewalmistamist tarwitawad, õppija aga ära tüdineb ja 5—6 kuuga tahab walmis olla. See aeg on t'al otsekohe ärarai-satud ja ime siis, kui sähärduse tüdimuse juures kõik käest huntsu lähäb, et enam ei ühegi asjus õnne ei leia. Kust see kaa peab tulema? Sest aina neist ammeti pidajatest peetakse lugu, kes oma tööd heal meelel ja himuga teewad ja seda põhjast põhjani on õppinud, sellewastu selle järäle, kes aga poolikult oma tööd teeb, ei küsi keegi. Seepärast — hoolega õppimine, lõp-

matta kannatus ja tüdimatta meel, need on need alused, kelle peale sünnib jõukat ja õnne-liku põlwe kinnitada. Ja seepärast tahab noo-relt algada, sest noores põlwes õppib kõik ruttem ja terasem — wana karu aga ei õppi tant-sima, ega kõwa kända keegi enam ei kõ-werda. Ilma waewata aga ei saa ühtigit, sest tööl on wiha juur, aga magus wili. Ja see wiha juur ongi, mis mõndagi petab, ettewõetud tööd poolele jätma, ei mõtlegi see peale, et aegamööda asjad käiwad, ruttu tehtud pilla palla — waid, kui natuke tak-kistust juhtub, kohe wana nisapäisa walitsemas, wana ammet ülesse warna otsa ja astutakse uue sadulasse. Kui ometi kõik inimesed seda püüaksid meeles pidada, et see üks tõsine sõna on, et ei ole üht ainustgi ammetit siin patuses maailmas, kell' mitte oma head ja wead ei oleks, oma rõemu ja kurbdust. Kes ei mõista ega taha seda meeles pidada, selle käsi käib peagi, nagu alamal jutustud Lõdwa Nadu poja

Jüri Lohaka lugu

seda meile näitab.

Kui Jüri alles weel Jüts oli, tõi isa talle linnast kukke Nabitsa kaasa. Oh seda rõemu!